

Nádherná
SVADBA

JAMIE McGUIREOVÁ

Autorka bestsellerov Krásna katastrofa a Chodiaca katastrofa

Nádherná
SVADBA

Nádherná
SVADBA

JAMIE McGUIREOVÁ

Fortuna
Libri

Original title: Jamie McGuire: A BEAUTIFUL WEDDING
Copyright © 2013 by Jamie McGuire
Cover design © Mona Kashani-Far, butterfly effect DESIGN, Munich
Cover pictures:
Motýľ © megainarmy/Shutterstock
Škatuľka © Picsfive/Shutterstock
Pozadie © Marilyn Volan/Shutterstock
© ilolab/Shutterstock

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Marina Gálisová, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunallibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Anetta Letková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-408-3

Venujem Selene a Deane.

*Keby som sa topil,
ty by si rozohnala vlny
a riskovala svoj život
pre moju záchranu.*

Bon Jovi: *Thank You For Loving Me*

Prvá kapitola

Alibi

Abby

CÍTLA SOM, AKO SA TO BLÍŽI: NARASTAJÚCI, NEPRESTAJNÝ nepokoj, ktorý mi pulzoval tesne pod kožou. Čím viac som sa ho pokúšala ignorovať, tým bol neznesiteľnejší: ako keď vás niečo svrbí a musíte sa poškriabať alebo akoby sa na hladinu predieral výkrik. Môj otec povedal, že nutkanie ujsť, keď ide do tuhého, je ako tik, obranný mechanizmus, ktorý máme my Abernathyovci v rodine. Pocítila som ho krátko pred požiarom a cítila som ho aj teraz.

Len pár hodín po požiarí som sedela v Travisovej spálni, srdce mi prudko bilo a boleli ma svaly. Inštinkt ma ťahal k dverám. Radil mi, aby som odišla, kamkoľvek odtiaľto vypadla. Prvý raz v živote som však nechcela odísť sama. Ledva som sa dokázala sústrediť na hlas, ktorý som tak milovala a ktorý mi teraz opisoval, ako sa bál, že ma stratil, a už sa chystal odísť, no potom sa rozbehol opačným smerom, ku mne. Zomrelo toľko ľudí. Niektorých zo Štátnej som nepoznala, ale medzi obeťami boli aj ľudia, ktorých som vídala v jedálni, na seminároch, na predchádzajúcich zápasoch.

My sme akoby zázrakom prežili a teraz sme sedeli sami v jeho byte a pokúšali sme sa všetko stráviť. Cítili sme strach,

ale aj výčitky svedomia... kvôli tým, ktorí zomreli, hoci my sme sa zachránili. Plúca som mala akoby plné pavučín a plameňov, v nose som stále cítila odporný pach spálenej pokožky. Ten pach nezmizol, ani keď som sa osprchovala, len sa zmiešal s vôňou mentolu a levanduľového mydla, ktorým som sa vydrhla. Nemohla som sa zbaviť ani tých zvukov. Sirény, nárek, zmätené hlasy a výkriky ľudí, ktorí prišli na miesto požiaru a zistili, že vnútri zostal ich priateľ. Všetci vyzerali rovnako, ufúľaní od sadzí, a na tvári mali ten istý výraz zdesenia a zúfalstva. Bola to nočná mora.

Len ťažko som sa sústreďovala, ale počula som, ako mi hovorí: „Holubička, bojím sa jedinej veci na svete – že budem musieť žiť bez teba.“

Mali sme až neuveriteľné šťastie. Dokonca aj v temnom zákutí Vegas, keď nás napadli Bennyho gauneri, sme boli vo výhode. Travis bol neporaziteľný. Lenže bol súčasťou Kruhu a pomáhal organizovať zápas v nebezpečných podmienkach, ktorý spôsobil smrť množstvu študentov... v takejto situácii nemohol vyhrať ani Travis Maddox. Náš vzťah obstál v mnohých skúškach, teraz však Travisovi reálne hrozilo, že pôjde do väzenia. Aj keď si to ešte neuvedomoval, bola to jediná prekážka, ktorá nás mohla rozdeliť. Jediná prekážka, ktorú sme nemohli ovplyvniť.

„V tom prípade sa nemáš čoho báť,“ povedala som. „Zostaneme spolu naveky.“

Vzdychol a pobozkal ma na vlasy. Netušila som, že je možné cítiť k niekomu takú veľkú lásku. Dosiaľ ochraňoval on mňa. Teraz bolo načas, aby som ochránila ja jeho.

„To je ono,“ zašepkal.

„Čo?“

Zvláštne sa na mňa pozrel.

„Len čo som ťa prvý raz uvidel, bolo mi jasné, že je v tebe niečo, čo potrebujem. A ukázalo sa, že si to bola jednoducho ty. Potrebujem teba a nič iné.“

Po celom tele sa mi rozlialo príjemné teplo. Milovala som ho. Milovala som ho a musela som spraviť, čo sa len dalo, aby som ho ochránila. Čokoľvek – aj úplné šialenstvo. Len ho o tom bolo treba presvedčiť.

Oprela som sa oňho, pritisla som si mu líce na hrudník. „Nejde o mňa, Trav. Ide o nás. Kým nie sme spolu, nič nedáva zmysel. Všimol si si to?“

„Či som si to všimol? Hovorím ti to celý rok! Je to jasné. Radodajky, hádky, rozchody, Parker, Las Vegas a napokon požiar... to všetko náš vzťah prežil. A prežije aj všeličo iné.“

„Čo povieš na Vegas?“ spýtala som sa.

V tej chvíli sa mi v hlave zrodil totálne šialený plán. Keď som mu však hľadela do vrúcnych hnedých očí, ten nápad mi dával zmysel. Pri pohľade do jeho očí mi všetko dávalo zmysel. Tvár a krk mal ešte stále od sadzí a potu – pôsobili ako memento, že nechýbalo veľa a boli by sme prišli o všetko.

Mozog mi pracoval na plné obrátky. Budeme potrebovať len to najnutnejšie a o päť minút môžeme vypadnúť. Oblečenie si kúpime aj tam. Čím skôr odídeme, tým lepšie. Nikto by neuveril, že dvaja ľudia nasadli do lietadla hneď po takej strašnej tragédii. Nemalo to logiku, a práve preto sme to museli spraviť.

Musela som Trávisa odtiahnuť dostatočne ďaleko a s nejakým konkrétnym cieľom. S niečím realistickým, hoci aj šialeným. Našťastie sme s Travisom mali povest' šialencov a bolo možné, že vyšetrovatelia zapochybujú o desiatkach svedkov, ktorí videli Trávisa zápasíť v ten večer v suteréne Keatonovho

pavilónu – ak dostanú dôkaz, že o niekoľko hodín sme sa vo Vegas zosobášili. Bolo to totálne šialenstvo, ale nevedela som, čo iné mám urobiť. Nemala som čas vymyslieť lepší plán. Už bolo treba ísť.

Travis na mňa zvedavo hľadel, pripravený bezpodmienečne prijať hocijaké bláznovstvo, aké vyslovím. Milovala som ho. Bože, milovala som ho a nemohla som ho stratiť po tom všetkom, čo sme prekonalí, aby sme dospeli do tohto okamihu. Podľa všeobecne prijímaného názoru sme boli na manželstvo príliš mladí, príliš nevyspytateľní. Koľkokrát za ten čas sme si navzájom ublížili, v jednej chvíli sme na seba kričali a v nasledujúcej sme spolu padli do postele? Práve sme však videli, aký krehký je život. Kto vie, kedy príde koniec a jedného z nás vezme? Pozrela som naňho s rozhodným výrazom. Bol môj a ja som bola jeho. Ak som niečo vedela, tak práve to, že dôležité sú len tieto dve veci.

Zamračil sa. „Uhm?“

„Neuvažoval si, že sa tam vrátíme?“

Prekvapene zdvihol obočie a povedal: „Nemyslím si, že mi to prospeje.“

Pred niekoľkými týždňami som mu zlomila srdce. Ešte stále som si príliš čerstvo pamätala, ako sa Travis hnal za Americiným autom a uvedomil si, že je koniec. Chystal sa zápasiť za Bennyho vo Vegas a ja som sa tam nechcela vrátiť. Dokonca ani kvôli nemu. Kým sme boli rozídení, prežil si peklo. Prosil ma na kolenách, aby som šla s ním, a ja som bola tak pevne rozhodnutá nikdy sa nevrátiť k svojmu životu v Nevade, že som ho radšej opustila. Zachovala by som sa ako úplná hlupaňa, keby som ho požiadala, aby sme tam šli znovu. Trochu som očakávala, že ma pošle preč, už len keď to spomeniem, ale mala som iba tento plán a bola som zúfalá.

„A čo keby sme sa tam zdržali len jednu noc?“ Potrebovala som iba jednu noc. Museli sme byť niekde inde.

Poobzeral sa po svojej izbe, akoby sa v tme skrýval náznak, akú odpoveď chcem počuť. Nechcela som byť neúprimná, nechcela som spôsobiť veľké, hlúpe nedorozumenie. Nemohla som však Travisovi povedať pravdu o tom, prečo som ho požiadala o ruku. Nikdy by s tým nesúhlasil.

„Jednu noc?“ Očividne netušil, ako má zareagovať. Asi si myslel, že je to skúška, ja som však túžila len po tom, aby povedal áno.

„Vezmi si ma,“ vyhrkla som. Otvoril ústa a nečujne zalapal po dychu. Čakala som celú večnosť, až sa napokon usmial a pobozkal ma. Jeho bozk vyjadroval tisíce rôznych emócií. Hlava mi išla prasknúť od úľavy aj od paniky. Vyjde to. Vezme sa. Travis bude mať alibi a všetko bude v poriadku.

Ach jaj!

Dofrasa! Doriti!

Idem sa vydávať.

Travis

ABBY ABERNATHYOVÁ SA PRESLÁVILA TÝM, ŽE SA JEJ NEDALO nič vyčítať z tváre. Bola schopná spáchať zločin a potom sa bez mihnutia oka usmievať, akoby sa nič nedialo. Len jeden človek na svete sa v nej mohol naučiť čítať, a ten človek to musel zvládnuť, ak chcel mať u nej šancu.

Ten človek som bol ja.

Abby prišla o detstvo a ja som prišiel o mamu, takže keď sme sa usilovali jeden druhému porozumieť, vychádzali sme z rovnakých základov. Vďaka tomu som mal určitú výhodu

a po niekoľkých mesiacoch, počas ktorých som si to stanovil za svoj cieľ, som našiel odpoveď:

Abby prezrádzalo práve to, že sa jej nedalo nič vyčítať z tváre. Väčšina ľudí by to nechápala, pre mňa to však malo dokonalú logiku. Prezrádzala ju práve tá nečitateľnosť. Pokoj v očiach, jemný úsmev a uvoľnené plecia ma upozornili, že niečo nie je v poriadku.

Keby som ju nepoznal, myslel by som si, že sa blížieme k šťastnému koncu, ona však mala niečo za lubom. Keď sme sedeli na letisku, čakali na lietadlo do Vegas a Abby sa ku mne túlila, vedel som, že by bolo ľahké pokúsiť sa to ignorovať. Stále dvíhala hlavu, obzerala si prsteň, ktorý som jej kúpil, a vzdychala. Žena v strednom veku, ktorá sedela oproti nám, sa s úsmevom dívala na moju snúbenicu. Asi spomínala na časy, keď mala celý život pred sebou. Nevedela, čo jej vzdychy v skutočnosti znamenajú, ja som to však tušil.

Bolo ťažké tešiť sa na to, čo sme sa chystali urobiť, keď nám nad hlavami viseli mračná toľkých úmrtí. A to doslova. V televízore zavesenom na stene vysielali miestne správy. Na obrazovke bežali zábery z požiaru a najnovšie informácie. Práve dávali rozhovor s Joshom Farneym. Bol celý od sadzí a vyzeral strašne, ale potešil som sa, že to prežil. Keď som ho videl pred zápasom, bol opitý pod obraz Boží. Väčšina ľudí chodila do Kruhu už opitá alebo sa upravili počas čakania na zápas. Keď však miestnosť začali obližovať plamene, všetkým sa v žilách rozprúdil adrenalín a vytriezveli aj tí, ktorí boli najviac naliati.

Muselo sa to stať? Toľkí ľudia prišli o život. Človek netúži mať svadbu práve po takejto udalosti. Zo skúsenosti som vedel, že spomienka na tragédiu sa môže skresliť. Keď bude tento dátum spojený s niečím, čo budeme každý rok oslavovať, zostane nám to navždy v pamäti. Dofrasa, ešte stále vy-

nášajú mŕtve telá a ja sa správam, akoby to bola len nejaká nepríjemnosť. Niektorí rodičia zatiaľ netušili, či ešte niekedy uvidia svoje deti.

Tá sebecká myšlienka vyvolala pocit viny a pocit viny zase vyvolal lož. Aj tak to bol čistý zázrak, že sme sa práve išli brať. Nechcel som, aby si Abby myslela, že svadbou nie som nadšený. Poznal som ju. Vysvetlila by si to zle a rozmyslela by si to. A tak som sa sústredil na ňu a na to, čo sme sa chystali spraviť. Chcel som byť normálny nádejný mladoženáč, od nedočkavosti celý bez seba, veď ona si ani nič iné nezaslúžila. Nie je to prvý raz, čo sa tvárim, že mi nezáleží na niečom, čo nedokážem dostať z hlavy. Živý dôkaz sa práve túlil ku mne.

Na televíznej obrazovke stála pred Keatonovým pavilónom reportérka, v oboch rukách držala mikrofón a mračila sa. „... keď sa rodiny obetí spýtajú, kto za to môže. Odovzďávam slovo do štúdia.“

Odrazu mi prišlo naozaj nevoľno. Zomrelo veľa ľudí a je len samozrejmé, že sa bude zisťovať vinník. Je to Adamova vina? Pôjde Adam do väzenia? A ja? Objal som Abby a pobozkal som ju na vlasy. Žena za stolíkom vzala do ruky mikrofón a prehovorila. Mne sa neovládateľne roztriasli kolená. Ak čoskoro nenastúpime, možno vezmem Abby a rozbehneme sa do Vegas po vlastných. Mal som pocit, že tam dobehnem skôr, ako doletí lietadlo. Zamestnankyňa letiska nám dávala pokyny na nástup do lietadla, hlas jej melodicky klesal a stúpал pri čítaní slov, ktoré vyslovovala možno už miliónkrát. Mala podobný hlas ako učiteľka v komikse *Peanuts*: hovorila znudene, monotónne a nezrozumiteľne.

Logický zmysel mali len myšlienky, ktoré mi donekonečna zneli v hlave: stanem sa manželom druhej ženy, ktorú som kedy miloval.

Už aby sme sa zdvihli zo zeme.

Dofrasa! Doriti! Super!

Idem sa ženiť.

Druhá kapitola

Návrat

Abby

ZADÍVALA SOM SA NA LIGOTAVÝ KAMEŇ NA SVOJOM PRSTE a znovu som vzdychla. Nebol to nonšalantný vzdych mladého, čerstvo zasnúbeného dievčaťa pri pohľade na obrovský diamant. Bolo v ňom hlboké zamyslenie. Hlboké zamyslenie, ktoré vyvolávalo ďalšie myšlienky. Neznamenalalo to však, že som si to rozmyslela. Nedokázali sme žiť jeden bez druhého. To, čo sme sa chystali urobiť, bolo nevyhnutné a Travis Maddox ma miloval tak, ako o tom väčšina ľudí len sníva. Vzdychla som, lebo môj hlúpy plán vo mne vyvolával obavy aj nádej. Zúfalo som chcela zabrániť, aby sa Travisovi niečo stalo.

„Prestaň, Holubička,“ ozval sa Travis. „Som z teba nervózny.“

„Keď ten diamant je... taký obrovský.“

„Pre teba je ako stvorený,“ odvetil a oprel sa. Sedeli sme medzi podnikateľom, ktorý potichu telefonoval, a starším manželským párom. Za stolíkom stála pracovníčka letiska a hovorila do vysielacky. Ktovie, prečo nepoužívajú obyčajné mikrofóny. Ohlásila zopár mien, potom vrátila vysielacku na podstavec.

„Asi je plné lietadlo,“ povedal Travis. Ľavú ruku mal položenú na operadle mojej stoličky, palcom ma jemne hladkal po pleci. Pokúšal sa tváriť, že je uvoľnený, ale prezradilo ho jemné podupkávanie.

„Ten diamant je príliš nápadný. Mám pocit, že ma každú chvíľu niekto prepadne,“ povedala som.

Travis sa zasmial. „Po prvé, nikto sa ťa ani nedotkne. Po druhé, ten prsteň vyrobili na tvoj prst. Pochopil som to hneď, ako som ho uvidel...“

„Prosíme o pozornosť cestujúcich letu číslo 2477 do Las Vegas. Hľadáme troch dobrovoľníkov, ktorí by boli ochotní počkať na neskorší let. Ponúkame za to cestovné poukážky na celý rok.“

Travis na mňa pozrel.

„Nie.“

„Ponáhľaj sa?“ spýtal sa so spokojným úsmevom na tvári.

Nahla som sa k nemu a pobozkala som ho. „Vlastne áno.“ Prstom som mu utrela šmuhu od sadzí, ktorú si nevšimol v sprche.

„Vďaka, miláčik,“ povedal a stisol ma. Poobzeral sa s bradou hrdo vztýčenou a jasom v očiach. Od večera, keď vyhral našu stávkú, som ho nevidela v lepšej nálade ako teraz. Usmiala som sa. Bolo skvelé cítiť sa taká milovaná – bez ohľadu na to, či to zodpovedá triezvemu rozumu –, a rozhodla som sa to konečne prijať. Bez ospravedlňovania. Na svete existujú aj horšie veci, ako si priskoro nájsť životného partnera. A čo je vlastne priskoro?

„Raz som sa o tebe rozprával so svojou mamou,“ povedal Travis s pohľadom upretým na veľké okná po našej ľavej strane. Ešte bola tma. To, čo videl, sa za oknom nenachádzalo.

„O mne? Nie je to... nemožné?“

„Ani nie. Bolo to v deň, keď zomrela.“

Telo mi zaplavil adrenalín, štekľil ma v prstoch na rukách aj na nohách. Travis predou mnou o mame nikdy nehovoril. Často som sa ho na ňu chcela spýtať, ale potom som si spomenula na nepríjemný pocit, ktorý sa ma vždy zmocnil, keď sa ma niekto spýtal na tú moju, a tak som to nikdy nespravila.

Pokračoval: „Povedala mi, aby som si našiel dievča, o ktoré stojí za to bojovať. Také, s ktorým to nie je jednoduché.“

Trochu som sa zahanbila. Zišlo mi na um, či to neznamená, že sa so mnou ťažko vychádza. Bola to síce pravda, ale o to tu nešlo.

„Vravela, aby som oň nikdy neprestal bojovať, a toho sa držím. Mala pravdu.“ Zhlboka sa nadýchol, akoby sa mu tá myšlienka mala usadiť v kostiach.

Predstava, že podľa Tralisa som žena, o ktorej hovorila jeho mama, že by ma schvaľovala, mi priniesla takú úľavu, akú som ešte nikdy nezažila. Diane, ktorá umrela pred takmer sedemnástimi rokmi, mi poskytla viac lásky ako moja vlastná matka.

„Lúbim tvoju mamu,“ povedala som a oprela som sa Travisovi o hrud’.

Pozrel na mňa a po krátkej prestávke ma pobožkal na vlasy. Nevidela som mu do tváre, ale v jeho hlase som počula, ako veľmi to naňho zapôsobilo. „Aj ona by ťa ľúbila. Nepochybujem o tom.“

Znovu sa ozvala pracovníčka letiska. „Oznam pre cestujúcich letu číslo 2477 do Las Vegas. O chvíľu môžete začať nastupovať. Prednosť majú cestujúci, ktorí potrebujú pomoc, potom rodičia s malými deťmi, a nasledovať bude prvá a biznis trieda.“

„Aj ty si taká uťahaná?“ spýtal sa Travis a vstal. „Doriti, potrebujem Red Bull. Možno sme si mali nechať letenky na zajtra, ako sme to mali v pláne.“

Zdvihla som obočie. „Robí ti starosti, že sa ponáhľam pod čepiec?“

Pokrútil hlavou a pomohol mi vstať. „Ešteže čo! Ak chceš vedieť pravdu, som ešte v šoku. Iba nechcem, aby si sa ponáhľala len preto, lebo máš strach, že si to neskôr rozmyslíš.“

„Možno sa bojím, že si to rozmyslíš ty.“

Travis sa zamračil a objal ma. „To si nemyslíš. Určite vieš, že po inom netúžim.“

Zdvihla som sa na špičky a pobožkala som ho. „Myslím si, že chceme nastúpiť do lietadla do Las Vegas, lebo sa ide-me zobrať.“

Travis ma pritiahol k sebe a vzrušene ma začal bozkávať od líca až ku kľúčnej kosti. Zachichotala som sa, keď ma poštek-lil na krku, a nahlas som sa zasmiala, keď ma zdvihol zo zeme. Posledný raz ma pobožkal, vzal mi tašku a zaviedol ma za ru-ku k radu.

Ukázali sme letenky a ruka v ruke sme vošli do lietadla. Letušky na nás raz pozreli a veľavýznamne sa usmiali. Travis ma pustil na sedadlo, vyložil naše tašky a posadil sa vedľa mňa. „Asi by sme sa mali pokúsiť zaspáť, ale neviem, či sa mi to po-darí. Som strašne nabudený.“

„Pred chvíľou si vravel, že potrebuješ Red Bull.“

Usmial sa a na lícach sa mu ukázali jamky. „Prestaň počú-vať všetko, čo poviem. Nasledujúcich šesť mesiacov sa asi ne-budem vyjadrovať veľmi logicky, kým si nezvyknem na to, že som dostal všetko, po čom som kedy túžil.“

Oprela som sa a pozrela som mu do očí. „Trav, ak rozmýš-ľaš, prečo sa tak ponáhľam vydať sa za teba... jedným z mno-hých dôvodov je to, čo si práve povedal.“

„Hej?“

„Hej.“

Položil mi hlavu na plece, chvíľu ma bozkával na krk, potom sa uvoľnil. Dotkla som sa ho perami na čele, potom som pozrela von oknom. Čakala som, či okolo nepôjdu ďalší cestujúci, a mlčky som sa modlila, aby sa pilot ponáhľal a aby sme už odtiaľto vypadli. Ešte nikdy v živote som nebola taká vďačná za svoju nepreniknuteľnú tvár hráčky pokeru. Mala som sto chutí postaviť sa, zakričať na všetkých, aby si už posadali, a na pilota, nech sa už pohne, ale zakázala som si mrviť sa na sedadle a prinútila som svaly, aby sa uvoľnili.

Travis si preplietol prsty s mojimi. Na pleci som pocítila jeho horúci dych, jeho teplo sa mi šírilo po celom tele. Niekedy som len túžila utopiť sa v ňom. Myslela som na to, čo by sa mohlo stať, keby mi plán nevyšiel. Trávise by zatkli, išiel by pred súd a v najhoršom prípade by ho poslali za mreže. Pri predstave, že by ma od neho mohli nadtľho odlúčiť, som mala pocit, že sľub byť s ním naveky ani nestačí. Oči sa mi zaplavili slzami a jedna mi stiekla po líci. Rýchlo som si ju utrela. Od vyčerpania som bola vždy precitlivená.

Ostatní cestujúci si vykladali batožinu a zapínali bezpečnostné pásy. Vôbec netušili, že nám dvom sa má navždy zmeniť život.

Obrátila som sa k oknu. Potrebovala som čokoľvek, čo by ma odpútalo od nutnosti čím skôr vzlietnuť. „Rýchlo,“ zašepkala som.

Travis

NEBOLO ŤAŽKÉ UVOLENIŤ SA, KEĎ SOM SI POLOŽIL HLAVU DO priehlbinky Abbinho krku. Z vlasov jej bolo ešte trochu cítiť dym a ruky mala stále ružové a poškriabané z toho, ako